

Î N C H E I E R E

28 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul Ecaterinei Tomilova, avocatul Mihail Gafton împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Alexandru Filipopolski împotriva Ecaterinei Tomilova cu privire la evacuarea din bunul imobil,

c o n s t a t ă :

La 09 decembrie 2015 avocatul stagiar, Oxana Secrieru a depus cerere de chemare în judecată în interesele lui Alexandru Filipopolski împotriva Ecaterinei Tomilova cu privire la evacuarea din bunul imobil.

În motivarea acțiunii a menționat că, la 04 august 2015 în baza procesului-verbal al licitației organizate de executorul judecătoresc Iacob Miron nr.010-598r/15, Alexandru Filipopolski a devenit noul proprietar al imobilului XXXXX, iar la 13 octombrie 2015 fiind înregistrat dreptul de proprietate în Registrul de stat al bunurilor imobile.

Susține că, fosta proprietară a imobilului în litigiu, Ecaterina Tomilova refuză să părăsească încăperea, creându-i impedimente în realizarea dreptului de proprietate. Astfel, se află în imposibilitate de a dispune în modul corespunzător de imobilul său.

Solicită admiterea cererii, evacuarea Ecaterinei Tomilova din imobilul identificat prin numărul cadastral XXXXX situat în XXXXX, ce aparține cu drept de proprietate reclamantului, și compensarea din contul pârâtei a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, din 19 aprilie 2016 s-a admis acțiunea parțial; s-a evacuat Ecaterina Tomilova din bunul imobil situat în XXXXX, nr. cadastral XXXXX; s-a încasat de la Ecaterina Tomilova în beneficiul lui Alexandru Filipopolski cheltuielile de judecată pentru acordarea asistenței juridice în mărime de 5000 de lei, în rest acțiunea s-a respins (f.d. 43, 52-54).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016, corectată prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2017, s-a respins apelul declarat de reprezentantul Ecaterinei Tomilova, avocatul Mihail Gafton și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, din 19 aprilie 2016 (f.d. 83, 84-88).

La 03 februarie 2017, reprezentantul Ecaterinei Tomilova, avocatul Mihail Gafton a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel, cu

remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, deoarece eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În motivarea recursului menționează că, instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material și procedural care trebuiau aplicate și a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces.

Invocă faptul că recurenta Ecaterina Tomilova locuiește în bunul imobil litigios împreună cu fiica minoră, XXXXX, iar prin evacuarea sa din acest imobil, instanțele inferioare indirect au soluționat problema drepturilor copilului minor, XXXXX. Respectiv, instanțele de fond au soluționat lipsirea de dreptul la domiciliu al copilului minor fără a-l atrage în proces.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Potrivit art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul reține că din materialele cauzei se desprinde că decizia Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016 (f.d.84-88), a fost recepționată de reprezentantul recurentei, Mihail Gafton, reieșind din recipisa semnată de ultimul (f.d.89), iar cererea de recurs a fost expediată la 06 februarie 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe cererea de recurs (f.d.94). Prin urmare, calea de atac se consideră exercitată în termen.

Alegațiile invocate în recurs precum că, instanțele inferioare indirect au soluționat problema drepturilor copilului minor, XXXXX și că au soluționat lipsirea de dreptul la domiciliu al copilului minor fără a-l atrage în proces, nu pot fi reținute, deoarece domiciliul copilului minor este la părinții săi, iar în cazul în care numai unul din părinți îl reprezintă este la reprezentantul legal, or potrivit art. 31 alin.(1) și (4) din Codul civil, domiciliul minorului în vîrstă de pînă la 14 ani este la părinții săi sau la acel părinte la care locuiește permanent. Domiciliul minorului, în cazul în care numai unul din părinți îl reprezintă ori în cazul în care se află sub tutelă, este la reprezentantul legal.

Mai mult, interesele copilului minor sunt reprezentate de părinți reieșind din dispozițiile art. 61 alin. (1) din Codul familiei care prevede că, drepturile și interesele legitime ale copiilor sînt apărute de către părinții lor, iar în conformitate cu art. 79 alin. (1) din Codul de procedură civilă, drepturile, libertățile și interesele legitime ale persoanelor care nu au capacitate deplină de exercițiu și ale celor limitate în capacitatea de exercițiu sînt apărute în instanță, în cazurile și condițiile prevăzute la art. 58 și 58¹, de către părinți, înfietori, tutori sau curatorii, de alte persoane cărora acest drept le este acordat prin lege.

Instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs în esența lor este similară cererii de apel și constituie o apreciere a probelor efectuate de reprezentantul recurentului care nu pot fi puse la baza recursului, însă toate acestea au fost deja supuse examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanța de apel prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar instanțele inferioare au interpretat elocvent și au aplicat corect normele de drept incident speței, prin prisma circumstanțelor importante ale cauzei.

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, deoarece recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept ale pricinii.

Astfel, instanța de recurs notează că, reprezentantul recurentului nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul al un recurs efectiv sunt în primul rînd chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de reprezentantul Ecaterinei Tomilova, avocatul Mihail Gafton nu s-a

bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată, fiind neglijate în mod clar dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că reprezentantul recurentului a depus prezenta cerere de recurs, după ce a avut posibilitate de a fi auzit de instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr. 21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67).

Din considerentele menționate și avînd în vedere faptul, că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate și a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție în mod unanim ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de reprezentantul Ecaterinei Tomilova, avocatul Mihail Gafton, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de reprezentantul Ecaterinei Tomilova, avocatul Mihail Gafton, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță